

A férfiarc látszólagos, egyöntésű nyugalma megtört, egyik szemöldöke felkúszott a homlokközépig, csokorba szedve az ernyedt bőrfelületet.

— Eltűnt? — visszhangozta a szót szájuvégében megforgatva, már-már úgy tűnt, élvezettel. — Eltűnt... — s legyintett. — Ne beszéljen számárságot! Nálunk nem tűnek el az emberek csak úgy.

A fiatalember láthatóan elbizonytalanodott.

— Mikor az első hó esett... az az irdatlan sok hó. Éppen tíz napja.

— Igen? — erőltette a férfi a közönyt, de a feszes figyelem már árulkodón vibrált a hangjában.

— A cimborám írt a lány nagyanyjának, merthogy rajta kívül senkije nincs a lánynak... de ott sincs. Sehol sincs.

A férfi torka összeszorult.

— Nagykorú a kisasszony. Vagy tévedek?

— Minden holmija a szálláson maradt. A kabátja is — folytatta a fiú magára lelve, ismét könnyörtelenül.

— Jelenteni kéne a rendőrségen — mondta a férfi, s cigarettára gyújtott. A láng hideglelősen táncolt a gyufaszál végén: dühhel fújta el.

— Tegnap jelentette a cimborám — mondta a fiú.

— Helyes.

A széles betonút elfintorodott, kétágú, síkos nyelvet öltött a tájra. A férfi nem nézett a jobb oldali ágra, ahol a hegy félrekapott válla mögött keskeny út kapaszkodik feljebb, egyre feljebb, a hétvégi pihenők, izgalmas vadászatok most már örökre múltba vesztett örömei felé.

A férfi, bár egész testében érezte az egyszeri, hasonlíthatatlan reszketést, mereven ült, keményen, elszántan, s előrenézett — időnként lassan, megfoltoltan emelve ajkához egyenletesen, hibátlanul elfüstölgő cigarettáját.

